

Lojze Zupane:

Butorajski Marko

Belokranjska pravljica

Ujelo je starega pastirja, da ni prestrašil butorajškega Marka. Stopil je k ognju in pričel vrteti raženj nad žerjavico; Marka pa je poslal v lozo po vodi.

Marko je bil ubožljiv. Šel je v gozd, a kmalu se je vrnil

klala bom korenino in vaša glava bo spet prosta!

In odšel je. Stari pastir pa je čepel z glavo v razpoki.

No, butorajski Marko se ni daseč oddaljil. Sredi loze se je ustavil in pričel zavijati kakor volk. Stari pastir,

FRANAT

»Nikjer nisem našel toliko vode, da bi jo lahko zajel v posodo,« je dejal. »Samo v vodli korenini stare bukve jo je malo. Najprej se najejva, potem bova šla skupaj pit.«

In res. Ko sta se najedla, sta se napotila k stari bukvi. Butorajski Marko je imel drobno glavo, sklonil se je, vtaknil glavo v razpoko in se napil hladne vode. Stari pastir, debeloglavec, je storil isto. — Napil se je vode, a! ko je hotel potegniti glavo iz razpoke, je ni mogel; ušesa so mu bila v napotje...

Pa je dejal Marko: »Nič ne marajte, stric! V kočo skočim po sekiro, raz-

ki se je volkov silno bal pa je trepetal od groze. Kmalu se je Marko vrnil k bukvi. Po prstih se je potihoma približal čepečemu pastirju, vohljaj okoli njega in se delal volka. Nenadoma je močno zatulil.

Stari pastir je mislil, da se volk mota okoli njega. Poskočil je in potegnil glavo iz razpoke. Z odprtimi usti je obstal, ko je namestu volka zagledal butorajškega Marka.

Marko se je režal na vsa usta: »Stric, pa sem vas ukanil za junaštvo, kaj? No, povejte zdaj, kdo od naju je večji junak, a?«

Kaj je stari pastir na to dejal, pa res ne vem!

Pastirji, ki pasejo v gorah, kjer so volkovi, imajo puške. Tudi stari pastir jo je imel. Sveti večer je bil pa je po-

prosil Marko pastirja: »Stric, posodite mi puško.«

Dobil jo je. Odšel je v lov na zajca. Prišel je v lozo. Tam je obstal sredi male jasiče. potegnil okoli sebe ris ter čakal, kdaj bo priskakljaj zajec.

Čaka, čaka... Iz Metlike sliši uro, ki je bila polnoč. Takrat je za njim nekaj zašuštelo. Ustrašil se je Marko in zbežal. Ustrašil se je tudi zajec in jo v slepem strahu ucvrl za njim. Slišal je Marko, da za njim nekaj skače, drvel je še bolj proti koči in kričal:

»Beži, Marko! Beži, Marko!«

Tako se je bodril. — Ves zasopjen je pritekel v kočo. Začudil se je pastir in vprašal:

»Kaj je pa bilo, Marko? Kdo te je podil in kričal: »Beži, Marko, beži, Marko!«

Marko pa se je stisnil v kot in užaljeno zagodrnjal:

»Pustite me, da se preoblečem v druge bregese, potem vam bom pa povedal.«

Ko je butoraški Marko odrasel v petnajsto leto, se mu ni dalo več služiti za pastirja. Neko noč je izginil iz Gorjancev in se preselil v Drašiče, kjer se je hotel izučiti za mežnarja. Drašički mežnar ga je rad sprejel. Pogodila sta se za plačo: butoraški Marko bo moral zvoniti pri podružnici, v plačilo pa bo dobil sleherni dan hlebec dobrega kruha.

Drugega dne je drašički mežnar zarana vstal. Odšel je z Markom k podružnici, tam sta odzvonila dan in se vrnila domov.

Doma je mežnar popil majoliko vina, nabrusil nože in se pripravil na domač praznik. Sklical je vse vaške babe skupaj, da so mu pomagale držati prašička. Vse dopoldne sta z Markom mesarila; poldan je šel Marko zvonit kar s krvavimi rokami.

Popoldne sta rezala salo. Kar pride na njuna ušesa strašna vest, da je nekdo v soseščini umrl. Mudilo se je, Marko pa je kar z masnimi rokami planil k podružnici in zvonil za zadnjo uro.

Ko je odzvonil, se je vrnil domov. Zdaj sta pričela delati klobase: mesene in krvave. Kmalu se je začelo mrčiti. Spet je šel Marko k podružnici z neumitimi rokami in odzvonil Zdravomarijo...

Tisti čas je bil v vaši pasji kontumac. In kakor je že običajno ob takih prilikah, so imeli Drašičani svoje pse

skrbno priklenjene. Pod noč pa so jih izpustili, da bi se malo preletali.

Županova psica je prišla pozno ponoči v bližino podružničnega zvonika. Vohljala je po zraku in zaščegetala jo je mastna vrv zvona v nos. Pričela je vleči za vrv in jo obdelovati, misleč, da ima opravka z dišečo klobaso. Kakor hitro je potegnila za mastno vrv, je v zvoniku pozvanjalo...

Vaščani so mislili, da bije plat zvonca. Neprespani so brž poskočili iz ležišč in pridirjali k podružnici. Ahi županova psica je že pred njimi izginila — in nikogar niso opazili pri zvonovih. Pritekla sta tudi mežnar in butoraški Marko. S strahom v očeh so vaščani ugibali, kdo bi bil zvonil. Pa so se v stiski obrnili k najstarejšemu dedeku: »Ded, kaj vi mislite? Kdo je zvonil?«

Dedek se je odhrknil, važno pljunil in skomignil z rameni:

»Hm, kdo bi to vedel?«

Marko pa je vedel, vendar je molčal.
(Konec prih. nedeljo.)

Vajlhun

Pepčkom in Pepcam za god

Bogec je davi skoz lino pogledal, angelčkom svojim tako je povedal:

»Kaj imeniten je danes ta dan, Pepčkom in Pepcam za god darovan. Kar je bogatih, dobijo darila, lepe igračke in sladka vezila. Meni pa tisti se smilijo, revni ko Jezušček z lilijo, ko ga je Jožef v naročju držal, zvečer mu posteljco borno rahljál... Naj bo, za god jim storimo takó, da bo vsem Pepčkom in Pepcam lepó...«

Bog to izreče — že cvetke cvetijo, ptički pod nebom vesele drobijo, solnce prigrèva, da toplo je vsem, onim v palačah in revnim ljudem. V srecih otroških zaplala je kri, samo veselje na ličkih žari... Angelci šli so sedet na oblake, piskajo, godejo, pejejo take:

»Pepčkom in Pepcam na čast in veselje danes praznujeta zemlja in raj — Bogec prirodo s pomladjo odél je — dolgo in srečno življenje vam dajla«

Pravljica o belem slonu

Bilo je pred mnogimi, mnogimi leti... Nihče si ni zapomnil letnice, nihče ni zapisal dogodka, da bi se ohranil poznejšim rodovom in vendar je ostala pravljica o belem slonu do danes živa. Ohranili so jo ljudje. Ded jo je pripovedoval svojim vnukom in ko so se ti pomožili, so jih pripovedovali svojim otrokom in ti spet svojim otrokom in svojim prijateljem, nu, in tako jo bomo danes vam povedali.

Mogočni knez Ario Solarso je poslal kralju Susuhunu belega slona v dar. Vsi knezi dežele so se bali mogočnega Solarse. Kralj pa je le nagrbnčil čelo, ko so pripeljali dragoceno darilo predenj.

»Ne sprejemem darila od tega ošabnega sluga. Poizvedite, kaj je nameraval s njim in vrnite mu ga!«

Ministri so razvili bambusove liste, na katerih je bilo sporočilo. Osupnili so. Nihče izmed njih ni rekel besedice.

»Molčite? Kaj je? Kralj Susuhun se je dvignil s prestola in odkorakal po stopnicah navzdol. Stopil je k prvemu ministru in mu iztrgal bambusov list iz roke.

»Ha, slona naj obdržim, če ga bom znal stehtati — drugače — drugače — njegov obraz se je spačil od nepopisnega gneva — drugače mi odpove pokorščino!... Kaj stojite tukaj in zijate? Mar ne ve nihče izmed vas nobene ga sveta? Jaz ga vem, bojazljivci!« Potegnjal je srebrni meč iz nožnice in zavpil: »S tem mečem odsečite glavo tistemu, ki je privedel belega slona in s tem mečem mora pasti tudi glava predrznega kneza Arie!«

Ministri in vsi dvorjani so molčali v neki grozi.

»Vedite torej — preden se bo mesec v drugo napolnil, mora Arietov jezik na veke utihniti!« S temi besedami je kralj zapustil dvorano.

Ministri so pa sklicali sejo in se jeli posvetovati. Seja je bila dolga in burna. Trajala je kakih sedem ur. Potem so odšli štirje ministri h kralju in ga prosili, naj jih poslušá. Kralj jih je sprejel, a bil je nemilosten.

Ministri so jeli razlagati kralju, da bo imelo njegovo dejanje zle posledice, češ da bo to nasilje izzvalo vojno in hude boje. In ko so mu hoteli na vse mogoče načine dopovedovati, da ne gre, da bi se kralj izpozabil nad odposlancem, jih je kralj zapodil in jim velel, naj se mu sedem dni ne prikažejo pred oči. Svojega povelja pa ni hotel preklicati.

Vest o čudnem darilu se je hitro razširila med ljudstvo. In že naslednji dan je prosil Pakoa, sin ministra za svete živali, svojega očeta, naj ga pusti h kralju. »Saj ni nič lažjega, kakor slona stehtati!« je menil deček. Minister se je ustrašil. Ljubil je sina in balse je kraljeve jeze. Ko pa je minilo štirinajst dni, je kralj izvedel, da zna Pakoe tehtati slona. Hitro ga je dal poklicati predse. Pakoe je vedel, da ga ta reč lahko stane glavo, zakaj če se mu ne posreči dokazati svoje trditve, tedaj ga bo zadela kraljeva nemilost. Zdaj je stal pred kraljem in glasno zavpil:

»Nič ni lažjega na svetu, kakor tehtati slona!«

Kralj se je nasmehnil in ogledoval dečka, ki mu je segal komaj do trebuha.

»Kako bi pa to napravil?« ga je vprašal.

Pakoe je stopal na stol in šepetaje povedal ves svoj načrt kralju na uho.

In zdajci se je kralj mahoma ves izpremenil. Hitro je poklical ministre na posvetovanje in jim povedal, da bo Pakoe drugi dan stehal slona. Deček je dobil polnomoč in nihče mu ni smel ugovarjati.

Ko je odposlanec kneza Arie, ki je še zmerom čakal, kakšen odgovor naj prinese svojemku gospodarju, izvedel to, se je zaničljivo nasmehnil. Toda smehljati se je samo danes ...

Drugi dan je Pakoe spravil belega slona na barko, sedel vanjo in odveslal na jezero. Ko je bil kakih pet metrov od obali, je potegnil po zunanji strani barke črto z belo barvo. Točno si je bil zaznamoval, do kod je barki segala voda. Potem je veslal nazaj na breg in izkrcal slona. Zdaj je velel delavcem, naj napolnijo barko s kamenjem, dokler ne bo voda dosegla bele črte. Te kamne so potem stehali — zakaj kamni so morali biti prav tako težki kakor slon — in povedali število odposlancu kneza Arie. Odposlanec se je globoko priklonil in molčal. Število je bilo pravo.

Pakoa pa, ki je bil stehal slona, je postal še kot deček minister kralja Susuhuna ...

Valjhum:

Pride pomlad

Imamo kanarčka krilatega —
v kletki je skromen in tih,
vreden denarca je zlatega
saj je molčeč ko menih.

Muco imamo nijávčleo,
ves dan na peč čepi,
hensto, trnasto glavčleo
k tačkam nasloni in spi.

Oh, pa naš Boj, — to je silen čuvaj —
vrabce preganja čez plot,
krcen je kakor berač, tolovaj.
Spat gre v seno ali v kot.

Včeraj se čuden je čudež zgodil:
v kletki kanarček je pesmi drobil,
meca zapečku je dala slovó,
miško vlovila, mastila se z njo ...
Boj pa nocoj ni iskal prenočišča —
v luno je kajal kar sredi dvorišča.

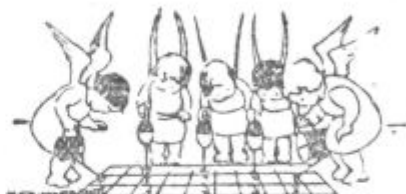
Očka naš pravi: »Aaa, to imam rad —
zdaj pa že sodim, da pride pomlad.«

Kako so prišle rosne kapljice na zemljo

Bilo je suho in vroče poletje. Cvetlice so pobešale glavice in v hudi žeji obupane tožile: če bo ta suša še nekaj časa trajala, bodo morale od žeje umreti.

»Joj, da bi imele vsaj kapljico vode, da bi se ohladile!« so žalostne vzdihovale.

Na nebeškem vrtu so se tedaj igrali angelčki. Zalivali so nebeške rožice, ki so cvele v mavričnih barvah. Vsak angelček je imel zlato škropilnico, s katero je zalival svojo gredico.

Nebeške rožice pa so potožile angelčkom, kako strašno žejo morajo trpeti njihove sestrice na zemlji. »Že nekaj tednov ni deževalo in vse naše sestrice bodo morale umreti, ako ne pride hitro pomoč!«

Tedaj je najmanjši krilatec veselo vzkliknil:

»Jaz vem, kako bi lahko pomagali ubogim cveticam na zemlji.«

»Nu, kako misliš?« so ga radovedno izpraševali drugi angelčki.

»Nič lažjega kakor to!« je menil drobnji krilatec. Z rosno vodo napolnimo škropilnice in jih izlijmo skozi nebeško okno na zemljo. Rosa se v zraku ne bo posušila, in uboge cvetlice si bodo lahko vsaj za silo potolažile žejo.«

»Toda kako naj vzamemo rosno vodo, ko je ne smemo!« so zaklicali starejši angelčki.

»Nič za to! Sam pojdem k ljubemu Bogu in ga poprosim, naj nam dovoli vzeti toliko rosne vode, kolikor je potrebujemo, da rešimo uboge cvetke smrti!«

Nebeške rožice in angelčki so bili zadovoljni, in vsi so se odpravili z malim krilalcem vred pred božji prestol. Mali krilatec je boječe potrkal na vrata.

Ljubi Bog je prav tedaj bral v debeli zlati knjigi, kaj delajo otroci na zemlji. Ko je vstopil drobnji krilatec, se mu je hudomušno nasmehnil in ga vprašal:

»Nu, kaj bo dobrega?«

»Oh, prosil bi te, ljubi Bog, dovoli nam, da vzamemo vsak po eno škropil-

nico rosne vode, da jo izlijemo skozi nebeško okno na zemljo. Huda suša je tam doli. Vsi potoki so se že posušili in vse cvetlice bodo morale od žeje umreti, če jim hitro ne pomagamo. Še spominčice, ki rastejo tik ob potoku, so že čisto obupane in na pol ovenele!»

Ljubi Bog je poslušal majhnega krilatca, ki ga je imel že od nekdanj najrajši in vesel smehljaj mu je zaigral okoli ust. Pobožal je krilatca po zlatih laseh in mu rekel:

»Pojdi s svojimi tovariši, napolni škropilnice z rosno vodo in stori, kakor si rekel. Odslej lahko izlijete vsako noč po eno škropilnico na zemljo, da se bodo cvetlice čez noč opomogle!

In tako se je tudi res zgodilo. Od tistih dob paše vsako noč rosa na zemljo in poleti, kadar je huda suša, obvaruje nočna rosa cvetlice, da ne pomro od žeje.

Mali profesor

»Joško, Joško,« je zaklicala mati, »kaj bo s tabo! Jutri moraš prvič v šolo.«

»Nič se ne bojim,« je odvrnil deček veselo; »le poglej, kaj že vse znam.« Na mizi se je dvigal čeden gradšč, ki ga je sezidal iz malih, pisanih kamenčkov.

»Ali ni lepo?« je vprašal s sijočimi očmi, »Zelo lepo,« je pohvalila mati.

»Pa veš, Joško, v šoli ni kamenčkov, da bi se igral z njimi; tam se je treba učiti, da postane iz Joška pameten Jože.«

»O, saj znam že zdaj marsikaj,« je zatrjeval deček. »Res?« se je smejala mati. »Pa bi kaj povedal!« Joško je dvignil obe roki, razčlenil prste in štel: »na desni pet, na levi pet« — potem je

plosknil v roke, — »to je deset.«

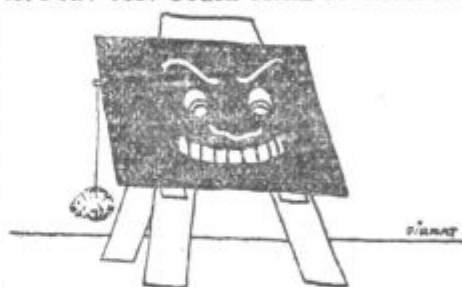
»Res je!« ga je pohvalila mati. »In tukaj,« je nadaljeval Joško, »imam gobček za lizanje, in tu imam nosek, da voham, kaj nam Micika dobrega kuha, in z obema oškama lahko vidim — kako rada me

imaš.«

»O, ti navihanček!« je vzkliknila srečna mati in pritisnila dečka k sebi. »Brati znam tudi že,« je klepetal deček dalje in hitro odprl veliko slikanico. S prstom je kazal slikane živali in bral: »belec, osel, Karo, Mucka, kravca, ovčka, kaj, da znam?« — »Če bo le učitelj zadovoljen,« je menila mati z nasmeškom.

Drugega dne je Joško že zgodaj vstal. Nestrpnost je čakal trenutka, ko je smel storiti prvi korak v šolo. »Ali ne bom prepozen?« je ponavljal venomer, medtem ko je hitro zajtrkoval.

»Ali gre ura prav?« Končno je rekla mati, da je čas. S torbico na hrbtu, s klobučkom na kodrasti glavici je deček hitro zlezel na stol in pogledal v zrcalo. Prav res! Čeden šolski rekrutek mu

je gledal nasproti. »Dobro jutro, Joško!« je pozdravil deček sliko v zrcalu in se ji globoko priklonil. »No, kar pridi!« je opomnila mati in poljubila ljubljeno čelo. Vesel je zapustil Joško hišo. Še vedno je imel stotine vprašanj na ustih in v očeh.

Kmalu je dosegal šolo in zdaj je sedel Joško brez mamice tihi in plašen na svojem prostoru. Kar nič več ni bil tako vesel. Dve veliki črni tabli sta stali prav resno in mrko pred njim. Še vedno so prihajali dečki in napolnjevali polagoma vse klopi. Tam je sedel eden, ki je položil glavo na roke in bridko ihtel, drugi je zgrabil čepico in odhitel k vratom, pa so ga spet ponizili na njegov prostor. Končno je pozvonilo. Učitelj je pozdravil otroke, jih tolažil in bodril in se malo razgledal med njimi.

»Ali si rad v šoli?« je vprašal rdečeličnega fantička. Ta pa je zmajal z glavo: »Dam hočem!« je potožil in začel jokati.

»No,« je rekel učitelj, »zdaj bi vas pa rad malo spoznal; vsak mi sme povedati, kako se imenuje.« Pa je bilo mnogo Mihcev in Joškov, Francetov in Mirkov, nekaj Jokcev, en Nace in celo po en Damjan in Fabjan. Eden ni vedel imena, drugi je rekel, da se imenuje »bubi« in posebno pameten je povedal korajžno: »Peter Stropnik, m-

zar, Vrtnarska ulica«. Otroci so se veselo zasmeli. Joško je bilo kmalu čisto udobno in domače. »Saj je v šoli dosti bolj veselo, kakor doma,« si je mislil. Tedaj ga je učitelj potrepil po rami. »In kako se ti imenuješ, mali?«

je vprašal. »Joško,« je odvrnil deček. »In kako se pišeš?« je vprašal učitelj dalje. Tedaj je Joško obmolknil. Saj ni bil doma nikoli nič drugega, kakor pač Joško. Sicer ga je mati časih imenovala tudi »tepček«, pa tega ni hotel povedati. Tedaj se je spomnil, da pravijo ljudje njegovemu očetu vedno »gospod profesor«. To je prav! — »Pišem se Joško Profesor,« je rekel hrabro. »Tako, tako,« se je smejal učitelj, »torej profesor Joško! No, povem ti,« je rekel prijazno, — »kako se pišeš: Novak, Jože Novak; zapomni si to!« — Joško je pokimal. »Novak!« Ime mu je bilo popolnoma tuje. Najrajši bi bil kar stekel domov in potožil materi svoje gorje. K sreči je bilo šole ta dan kmalu konec. Molče in z žalostnim obrazom je korakal Joško domov. »No, Joško,« je pozdravila mati, — »kako je bilo?« Joško je odložil klobuk in torbico, sedel na stol in začel jokati. »Solze?« je vprašala mati prestrašena, »ali so te že prvi dan kaznovali?« — »Ne, ne,« je zatrjeval deček ihtite, »toda učitelj — mi je dal — drugo ime« — »Drugo ime?« je ponovila mati. — »Ali te je imenoval tepca ali lenuha?« Deček je zmajal z glavo. »Ne, ne,« je zatrjeval. »Gospod učitelj pravi, da se pišem 'Novak'« — »Novak!« se je zasmejala mati. »O, ti tepček! Seveda se pišeš Novak, prav tako kakor jaz, tvoj očka in tvoja sestra. Vidiš, da res še mnogo ne veš.« — Joško je pogledal mater z velikimi očmi. »Torej očka Novak, mama Novak in Joško Novak?« je vprašal. »Tako je,« je rekla mati. Tedaj so bile solze hitro posušene in deček je zaupal materi, da se je imeno-

val v šoli Joško Profesor. Mati pa je spet povedala očetu, in ta mu je odslej rekel samo še »mali profesor«. To pa ni Joška prav nič bolelo. »Če sem zdaj majhen profesor,« je mislil, »bom pozneje postal velik profesor kakor očka.«

Kako presenetiš očka

Pojasnilo računske umetnije

Delitev s 37 in še z 27 je isto kakor delitev z 999, ker je 37 krat 27 devetstodevetdesetdevet. Če pa deliš polne tisoče do 998.000 z 999, dobiš zmerom število tisočev in za ostanek tudi število tisočev, ker ostane od vsakega tisoča ena. N. pr.: $368.000 : 999 = 368$ krat in ostane 368. S prištetjem števila 999 in odštetjem prvega števila 368 je očka število 368.000 samo toliko dopolnil, da je 999 v njem zapopadeno 369 krat brez ostanka; torej enkrat več, kakor je tisočev. Tako je v vsakem slučaju od 1 do 999. In če bi bil očka zapisal 999, bi mu bilo po prištetju 999 in odštetju 999 ostalo gladko s tisoč množeno prvo število (999.000), končni rezultat dvakratnega deljenja bi bil pa 1000, torej tudi ena več. Pri višjih številih bi bilo seveda drugače. Zato je treba izbiro omejiti pri 999, ker bi sicer računski umetnik zapisanega števila ne mogel uganiti.

Kakor si menda že uganil, je število, ki naj ga nazadnje še kdo pove za prištevanje, samo slepilo, ki izbrise sled in presenečenje poveča, ko po tolikem računanju ti kar gladko poveš prvo število. Še jačji uspeh kot računski umetnik pa dosežeš, če operiraš hkrati z več osebami in si izmisliš za konec razne variacije. N. pr.: prvemu veliš neko število prišteti, drugemu drugo število odšteti, tretjemu rezultat podvojiti itd. Ti si pa vse dobro zapomniš, in ko ti nazadnje po vrsti povedo končno število, vsakemu kar hitro imenuješ število, s katerim je račun začel. — Če si kaj prida glave, ti že naprej čestitam.

Vendar še enkrat ti rečem, ujemi za svojo računsko umetnijo očka, teto, strica, botro, ujca ali kogarkoli, le mamo raje pusti. Mama na žalost tako redkokdaj utegne, ker mora dan za dnem tvoje hlače in nogavice krpati.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Imel sem psa volčjaka. Bil mi je zelo drag. Na vseh mojih potih me je zmerom spremljal. Še celo do šole je hodil z menoj. Nekega zimskega dne sva šla po vasi. Nenadoma sva zagledala gručo fantov, ki so se veselo kepali. Pristopil sem h gruči in se začel kepati. Pes je stal poleg mene in vse to gledal. Tedaj se je priplazil k meni neki fant in mi je pomeril kepo v glavo. Ker ga nisem videl, bi jo bil dobil, da ni tedaj skočil pes, moj zvesti prijatelj k fantu in ga zgrabil za hlače. Fant se je ustrašil, spustil kepo in zbežal. Od tistih dob mi je bil moj pes še bolj drag.

Oskar Lutman, uč. I. razr. držav. real. gimnazije v Ljubljani.

Dragi Jutrov striček!

Pri nas je veliko snega. Z bratcem se skoro vsak dan smučava. Redno hodiva k sokolski telovadbi. Zdaj je bil v Dol. Logatcu tri dni neki gospod iz Ljubljane, ki je učil brate vaditelje novih vaj. Drugič Ti bom kaj več pisal. Zadnjič mi nisi nič odgovoril, če mi pa še zdaj ne boš, bom hudo jezen. Lepo Te pozdravlja

Sandica Vouk, uč. III. razr.
v Dol. Logatcu.

Moj najboljši prijatelj je moj ptiček. Zložil sem mu to pesmico:

Moj ptiček

Moj ptiček tako prepeva,
da glasno po sobi odmeva;
res je lep moj ptiček,
zmerom stiska se v kotiček.
Kruh, konoplje in proso
brat in mama mu neso.

Drago Stamač, uč. I. razr. mešč. šole
v Ljubljani.

Ljubi Jutrov striček! Zakaj ga ni? Mojega Bumčka namreč, ki sem ga v »Mladem Jutru« tako rad prebiral? Zdravo!

Dušan Željeznov, petletni Sokolič
iz Ljubljane.

Dragi Dušan! Tudi meni je zelo hudo, da ne vidim več Bumčka v »Mladem Jutru«. Pa so mi povedali, da je tisti slikar, ki je naslikal slike k Bumčkovim zgodbam, zbolel. In dokler bo bolan, ne bo mogel risati. Ostane nama torej samo upanje, da prav kmalu okreva in

nam spet kaj lepega nariše. Stric Matič bo pa k risbam že napisal pesmice, ki nama bodo všeč. Prav lepo Te pozdravljam
Jutrov striček.

Pomlad

Pomlad je tu
zima odhaja,
dežek pa zdaj
trdo zemljo napaja.

Sojnce pripeka
zmerom topleje,
pčlni se reka
kmet pa že seje.

Josip Štancer, uč. I. razr. mešč. šole
v Mariboru.

Prijateljstvo je najlepša vez med ljudmi. Pravi prijatelj more biti samo tisti, ki nam resnično želi samo dobro in nas izpodbuja k dobremu. Pri izberi prijateljev moramo biti zelo previdni. Tudi jaz imam prijateljico, ki mi je pravi angel varuh. Rada mi pomaga pri delu in me izpodbuja k dobremu. Nad vse ljuba mi je zaradi svojega lepega značaja.

Anica Krajšek, uč. VI. razr.
v Trbovljah.

Dragi Jutrov striček! Moja najljubša prijateljica je Meta Gosakova. Hodiva skupaj v isti razred k francoščini in telovadbi. Obe sva navdušeni za skavte, pa še ne veva ali pojdeva. Časih se tudi skregava, a najina jeza ne traja dolgo. Prav lepo Te pozdravlja

Štefka Hvalec, uč. IV. razr.
v Ptujju.

DVA KONJA

Dva konja sta se srečala. Prvi je bil že star, drugi pa je bil še mlad. Mlajši je zaničljivo premeril starejšega in rekel: »Kako si grd! Tvoja glava je čisto siva in ves sključen si!« Stari konj se je zdrznil, potem je pa s tihim glasom dejal: »Ko boš ti tako star, kakor sem jaz, bo tudi tvoja glava siva. Ko sem bil jaz tako mlad kakor si zdaj ti, sem bil tudi jaz grčičen in živahen.« Mladi konj se je osramočen oddaljil.

Zdravko Jezernik, uč. III. razr.
v Trzinu.

Križanka »Hranilnik«

Vodoravno: 1. Denar. 6. Kos sobne opreme. 7. Neumen človek.

Navpično: 1. Drevo. 2. Pridevek slehernega bitja in stvari. 3. Predlog. 4. Papiga. 5. Dvoživka.

Kolobar

Rešitev: Krog.

Zlogovna križanka »Tarča«

Rešitev

Vodoravno: 1. hrk, 2. ponjava, 4. godiša. 5. bivol. 7. mačelo. 9. sen.

Navpično: 1. luknja. 2. pošjana. 3. valilo. 4. god. 6. vol. 8. česen.

Uganka

Gauss je takole napravil:

Napisal je vsa števila od 1 do 50 v eno vrsto in od 50 do 100 v obratnem redu pod prvo vrsto. Nato je po dve in dve števili seštel. Vsota teh je vedno 51. In ker je teh dvojic 50, je celotna vsota $51 \cdot 50 = 2550$. Seveda dobimo isto vsoto če kar po vrsti štejevamo: $1 + 2 = 3$, $3 + 3 = 6$, $6 + 4 = 10$ itd., le da to traja neprimerno dolgo časa.

1,	2,	3,	4	47,	48,	49,	50,
100,	99,	98,	97	54,	53,	52,	51,
101,	101,	101,	101	101,	101,	101,	101.

Listnica uredništva

J. Št. iz M. Tvoja pesmica nam je prav ugajala. Za zdaj smo objavili samo dve kitici. O priliki nam pošlji še kaj.

Marica K. Beograd. Zelo veseli smo, da vam »Mlado Jutro« tako ugaja. Lanjske številke »Mladega Jutra« smo dali vezati in jih lahko naročite pri upravi »Jutra« v Ljubljani, Knaflijeva ulica 5. Letošnje številke bomo tudi dali vezati. Če bomo imeli dovolj interesentov, priredimo morda ponatis na boljšem papirju. Veselilo bi nas, če bi nam Vaše učenke kaj pisale. Za zdaj jim pa sporočite od nas srčne pozdrave in da bodo kmalu prejele od strica Matica kako lepo knjigo.

Kateri deček je vrgel

snežno kepo gospodu Smoletu na glavo?

Sestavljalčka

Razrežite sliko na osem kosov, kakor je prečrtana in jo pravilno spet sestavite. Dobili boste prav ljubko in obenem smešno sliko!

Računska naloga

Rešitev

70. Nalogo čitamo lahko takole: $8 \text{ in } 30 = 38$ manj $8 = 30$ in 40 je 70 .

Rešitev rebusa

Danes meni jutri teb.